

*Bratovi, ktorý pri mne stál od samého začiatku,
a sestram, ktoré som našla cestou*

Zoznam postáv:

STENO, EURYALE, MEDÚZA – Gorgony, dcéry morskej bohyně Keto a morského boha Forkyna. Obývajú severné pobrežie Afriky.

ATÉNA – bohyňa vojny, dcéra METIDY (podľa mytológie jedna z prvých bohýň) a DIA (kráľa olympských bohov)

POSEIDÓN – boh mora, Diov brat, Aténin strýko

AMFITRITA – kráľovná morí, Poseidónova manželka

HÉRA – kráľovná olympských bohov, Diova manželka

GAIA – bohyňa zeme, matka Titanov a Gigantov vrátane ALKYONEA, PORFYRIÓNA, EFIALTA, EURYTA, KLYTIA, MIMA A ENKELADA

HEFAISTOS – božský kováč, syn Héry (ale nie Dia)

HERMES – posol bohov

HEKATA – bohyňa noci a čarodejníc

DEMETER – bohyňa roľníctva, matka PERSEFONY

MOIRY – bohyne osudu

GRAIE (sivé) – DEINO, ENYO, PEMFREDO – zosobnenie duchov mora. Delia sa o jedno oko a jeden zub.

Zoznam postáv

HESPERIDKY – záhradné nymfy poverené strážiť Hérine zlaté jablká. Zvyčajne majú poruke všetko, čo treba na úspešnú výpravu.

NEREIDY – päťdesiat náladových morských nýmf

ZEUS – kráľ bohov, Hérin manžel

Smrteľníci

DANAE – dcéra **AKRISIA**, menej významného gréckeho kráľa

DIKTYS – Danain priateľ, brat **POLYDEKTA**, kráľa ostrova Serifos

PERSEUS – syn Danae a Dia

KASSIOPEIA – kráľovná Etiópie, manželka **KEFEA**

ANDROMEDA – dcéra Kassiopeie a Kefeia

ERICHTONIOS – bájnny aténsky kráľ

IODAMA – mladá Aténina kňažka

Iné

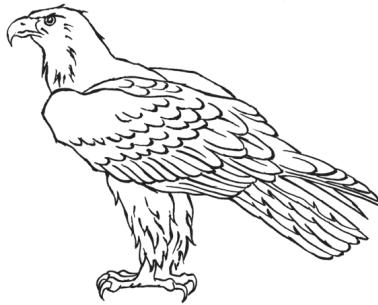
CORNIX – utáraná vrana

ELAIA – aténsky olivový háj

HERPETA – hady

Prvá část

Sestra

Gorgoneion

Vidím vás. Všetky tie tvory, ktoré ľudia považujú za príšery.

A vidím aj mužov, ktorí vás tak volajú. Pravdaže, sami sa pokladajú za hrdinov.

Vidím ich len na okamih, potom sa mi stratia z očí.

Ale stačí to. Vďaka tomu viem, že hrdinovia nie sú láskaví, statoční ani oddaní. Niekedy – nie vždy, len občas – sú príšerní.

A čo príšera? Čo o nej vlastne vieme? Je iba obeť, ktorej nebolo pomoci.

Napadli ju, zneužili a zhanobili, a napriek tomu sa jej máte báť. Podľa príbehu je práve ona tá zlá. Je predsa príšera, no nie?

Nuž, to sa ešte uvidí.

Panopeia

Ak sa vydáte na cestu za zapadajúcim slnkom, časom natrafíte na uzučký záliv, kde sa more stáča do vnútrozemia. Etiópia sa tu stretáva s Okeanom – najvzdialenejšia pevnina s najvzdialenejším oceánom. Keby ste sa vzniesli na oblohu a obzreli si zátoku z vtáčej perspektívy, zbadali by ste, že sa hadí ako vretenica. Nie, nie je to rieka, tečie totiž opačným smerom, no možno by sa vám zdalo, že práve v tom spočíva jej čaro. Cestou ste preleteli aj popri Graiach, hoci ste si ich možno nevšimli – zväčša sa zdržiavajú v jaskyni, aby nespadli z útesov do rozbúreného mora. Pýtate sa, či by to prežili? Pravdaže, sú predsa nemsrteľné, ale ani bohovia sa nechcú naveky zmietať medzi skalami a príbojom.

Prehnali ste sa aj popri Gorgonách, ktoré žijú neďaleko svojich sestier Graií. Sú síce rodina, no napriek tomu sa nikdy nestretli. Spája ich vzduch i more, aj keď o tom nevedia, alebo na to už zabudli – a teraz ich spájate aj vy.

Tento príbeh vás zavedie aj inam – predovšetkým na Olymp, do Líbye, ako ju budú volať Egypťania a neskôr i Gréci, a na ostrov Serifos. Možno sa vám zdá, že je to príliš náročná cesta, no keďže stojíte na konci sveta, musíte sa nejako vrátiť späť. Ocitli ste sa neďaleko Hesperidiek, ale tie vám zrejme nepomôžu, aj keby ste ich nejakým zázrakom našli (a to sa vám nepodarí). Ostáva vám teda len jedna možnosť – zamieriť za Gorgonami, za Medúzou.

Metis

Metis sa premenila. Keby ste ju zazreli, prv než postrehla blížiacu sa hrozbu, videli by ste vysokú ženu s dlhými končatinami a vrkočom hustých tmavých vlasov, ktorá prenikavými očami lemovanými čerňou pozorne skúmala okolie. Ani sa nepohla, no navidomoči bola v strehu. Každá bohyňa sa vie brániť a pre Metidu to platilo dvojnásobne, aj keď nebola vyzbrojená Artemidinými šípami či Hérinou leďva potláčanou zlosťou.

Len čo vycítila, že jej hrozí nebezpečenstvo, zmenila sa na orla a vyletela do výšav, kde jej južný vietor nežne čuchral zlatisté krídla. Napriek zbystrenému zraku sa jej však nedarilo zistiť, prečo jej pred chvíľou vstali dupkom krátke vlásky na krku. Párkrát zakrúžila vo vzduchu, no nič nezbadala. Napokon sa teda zniesla nadol, sadla si na vrchovec cyprusu, vykrúcala svalnatý krk na všetky strany a tuho premýšľala.

Spustila sa z vysokého konára na piesčitú zem, zaborila pazúry do prachu a vzápätí už nebola orlom. Zahnutý zobák sa stiahol a operené nohy zmizli v nenávratne. Jedno svalnaté telo vystriedalo druhé, no z očných štrbín jej stále vyžarovala rovnaká inteligencia. Plazila sa po kameňoch s bruchom bledým ako piesok a hnedým cikcakovitým pásom na šupinatom chrbte. Mihala sa po súši rovnako rýchlo, ako lietala na oblohe. Len čo zastala pod veľkou opunciou, pritísila sa k zemi v snahe odhaliť príčinu svojej úzkosti, no nie a nie ju vypátrať. Potkany, živiace sa zvyškami z neďalekého chrámu, sa rozutekali do

bezpečia, ale široko-ďaleko sa neozvali kroky žiadneho tvora, pred ktorým by mala utekať. Uvažovala, čo ďalej.

Dlhý čas nehybne zotrvala pod kaktusom, vychutnávala hrejivé teplo zeme a obzerala sa privretými očami. Vedela, že je takmer neviditeľná, rýchlejšia než väčšina živočíchov a vyzbrojená ničivým jedom. Nemala sa čoho báť, no napriek tomu sa necítila bezpečne. Navyše nemohla ostať hadom naveky.

Odlepila sa od kaktusu a vkĺzla do tieňa cyprusov. Znenazdajky sa vzopla a znovu zmenila podobu. Z cikcakovitého vzoru na chrbte sa stali bodky a tvrdé šupiny vystriedala drsná srst. Narástli jej uši a na svalnatých nohách sa zjavili mocné laby zakončené ostrými pazúrmí. Nádherná leopardica lenivo švihala chvostom a odháňala ním muchy. Spočiatku sa pohybovala pomaly a precíťovala každučký kameň pod mäkkými labami. Všetky zvieratá v okolí sa jej báli, ale v kútiku srdca ju naďalej sužovala úzkosť. Dala sa do behu a zamierila medzi stromy. Rastliny, čo sa jej zachytávali na tele, ju vôbec nespomalovali – práve naopak, uháňala čoraz rýchlejšie. Vedela, že dokáže chytiť čokoľvek a nič na svete ju nedoženie. Opájala sa vlastnou mocou. Pripadala si ľahká ako pierko, ako masa svalov, čo prenasleduje svoju korisť – a vtom ju lapili.

Zeus bol všade a nikde zároveň. Obklopoval ju oslnivý oblak, pred ktorým nebolo úniku. Jej citlivé oči nezniesli toľký jas, nuž sa s myknutím zmenila späť na hada. Zdalo sa jej, že oblak hustne a uzatvára ju do pasce. Skúsila sa podeň podplaziť, no nešlo to – nedlával ju len zhora, vychádzal aj spod zeme. Chcela utiecť, ale zo všetkých strán sa na ňu valila nepreniknuteľná žiara. Z oslepujúceho svetla ju napriek ochrannej blanke rozboleli oči. Napokon sa odhodlala na posledný zúfalý pokus a rýchlo menila podoby z orla na diviaka, kobyľku či leopardicu, no márne – nedokázala pred ním uletieť ani ho prekľať, zhltnúť či predbehnúť. Cítila, ako oblak okolo nej tuhne a začína ju nepríjemne zvieriť. Svaly ju boleli od toľkého tlaku, nuž sa nevoľky začala zmenšovať. Najprv sa zmenila na lasicu, potom na myš a nakoniec na cikádu, ale nič nepomáhalo. Zovretie stále silnelo, tak sa premenila na mravca a vtom začula jeho nenávidený hlas. Vravel jej, že pred ním nie je úniku. Vedela, čo musí spraviť, aby sa zbavila mučivej bolesti –